

[Aksel Larsen.]

Vi har haft lovforslaget om pris- og avancestop i det almindelige store udvalg, og det er jo begrænset, hvad forhandling der har været dér. Vi har haft lovforslaget om indseende med priser i et andet udvalg gennem flere måneder, men det er gået meget langsommeligt med arbejdet, og vi er faktisk hverken helt eller halvt færdige med det arbejde, der skulle gøres i det udvalg, før man fandt ud af, at nu skulle lovforslaget på basis af nogle ændringsforslag fra ministeren gøres færdigt i en fart. Ja, under disse omstændigheder bliver jeg nødt til at lægge en del beslag på det høje tings tid for, som jeg sagde før, at benytte lejligheden til at foretage en del af den udvalgsbehandling, der burde være foretaget noget før.

Jeg har først nogle bemærkninger i anledning af en redegørelse, vi fik fra monopoltilsynets direktorat, en redegørelse for pris- og avanceudviklingen fra februar til november 1962, en redegørelse, som vi ikke har haft mulighed for at diskutere igennem i folketingsudvalget, i hvert fald ikke i nærværelse af ministeren. Jeg skal naturligvis ikke gennemgå hele denne indviklede redegørelse, som har — ja, jeg ved ikke hvor mange sider, det er svært at finde ud af, der er i hvert fald mange. Men der er dog nogle bemærkninger, jeg vil komme med til den, fordi jeg ønsker ved hjælp af nogle eksempler at påvise, at den redegørelse har meget lidt med de faktiske forhold at gøre, fordi jeg ved hjælp af disse eksempler ønsker at understrege min opfattelse: at man egentlig ikke kan bygge på den redegørelse, og jeg finder det utilladeligt, at en statsinstitution under den højtærede ministers ansvar — og jeg misunder ham den ikke — skal kunne komme med en redegørelse, der i den grad giver folketinget utilstrækkelige eller forkerte oplysninger.

Hvis vi tager side 10 i monopoltilsynets direktorats redegørelse, så ser vi, at afsnittet på side 10 har overskriften: udviklingen i pengeindkomster og produktion. Man har taget oplysningerne i nationalindkomststatistikken og opstiller derefter en tabel over: 1. stigningen i de samlede bruttoindkomster, altså arbejdsløn, renter og andre erhvervsindtægter uden fradrag af afskrivninger; 2. stigning i samlet mængdemæssig produktion af varer og tjenester brutto, og

3. løn- og avancestigninger målt pr. enhed af nationalproduktet, og her kommer man til det resultat, at disse fra 1956 til 1957 har været 1 pct., fra 1957 til 1958 1 pct., fra 1958 til 1959 4 pct., fra 1959 til 1960 2 pct. og fra 1960 til 1961 6 pct. Det ser jo ikke så forfærdelig voldsomt ud, men det rejser unægtelig det spørgsmål: hvordan kan monopoltilsynet overhovedet kontrollere nogen som helst priser, når det i sine beregninger, ikke blot her, men også andre steder i tabellen, slår løn- og avancestigning sammen; når det ikke er i stand til at skille løn- og avancestigninger ad, hvordan kan det så nå frem til at konstatere, om der er rimelige eller urimelige avancer?

Men ved at se nærmere på denne tabel, opdager jeg, at der i virkeligheden kun er 2 kolonner; ja, der er 3 kolonner, men reelt er der 2. Man kalder kolonne 1: Stigning i samlede bruttoindkomster, og kolonne 3 kalder man Løn- og avancestigninger, men det er i virkeligheden stigningen i de samlede bruttoindkomster minus stigning i samlet mængdemæssig produktion. Der er altså overhovedet ikke her nogen oversigt over løn- og avancestigninger eller over løn- og avancestigningernes forhold til stigningen i samlet mængdemæssig produktion. Det er formodentlig en fejl, der er begået, og den er begåetovre i monopoltilsynet, men det bliver — undskyld, jeg siger det — det rene vrøvl, når det tal, man i den ene kolonne kalder stigning i samlede bruttoindkomster, i den anden kolonne kaldes stigning i løn og avancer.

Så er der det interessante, at stigningen i de samlede bruttoindkomster, den er, så vidt jeg kan regne det ud, 37 pct. fra 1956 til 1961 efter denne opgørelse af de samlede bruttoindkomster. Men hvis vi går tilbage til side 8, så finder vi — jeg strejfede det ved første behandling — en statistik over lønstigningen fra 1957 til første kvartal af 1962; den går altså ikke fra 1956 til 1961, den går fra 1957 til 1962, men det er altså en tilsvarende tidsperiode. Ifølge denne statistik skulle lønningerne være steget med 41 pct. i løbet af denne tidsperiode, altså i løbet af 5 år.

Men så er det, jeg bliver opmærksom på, at man opererer med den gennemsnitlige timefortjeneste for industriarbejdere, og man lader, som om der ikke er sket nogen